

DE KUS VAN DRÉ

DE KUS VAN DRÉ

ANDRÉ HENDRIKS

© Uitgeverij U2pi BV (www.jouwboek.nl), Voorburg
1e druk september 2014

Titel: De kus van Dré

Auteur: André Hendriks

Omslag foto: Jan Mollenkamp (een nog niet ontdekt genie)

ISBN: 978-90-8759-458-9

NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

“Je houdt de tyfoon nog steeds ingedrukt”, zei de conducteur tientallen seconden nadat we al lang stil stonden na de enorme klap...

Een ieder verwerkt de dingen die hij of zij meemaakt op zijn eigen manier. Een echte prater was ik nooit. Het schrijven, en dan vooral van mij af schrijven, heb ik sinds een aantal jaren ontdekt. Als machinist op de trein ontkom je meestal niet aan heel vervelende situaties zoals aanrijding of bijna aanrijding met een persoon. Elk mens maakt wel eens minder leuke dingen mee in zijn leven of in relaties. Deze ervaringen moeten verwerkt worden om niet in een bepaalde stress of in negatieve gevoelens te blijven hangen. De een is een goede prater, de ander gaat sporten en weer een ander gaat schrijven. Zo iemand ben ik. Veel leesplezier met mijn verhalen.....

André Hendriks.

*Soms heb je een duwtje in je rug nodig om een droom te
verwezenlijken.*

Roy Hofste, dankjewel voor de duw!

*Mijn grote dank gaat uit naar www.happytuin.nl
Dank jullie wel voor het mogelijk maken van dit boek.*

*En natuurlijk grote dank aan mijn lieve vriendin Anja die
mij volledig MIJ laat zijn.*

✱

Met niets wordt je geboren, met niets ga je dood.
Daar tussenin zijn jullie het rijkste wat ik ooit zal
kennen in mijn bestaan.

Dit boek draag ik op aan mijn twee kinderen
Barry en Fleur

Het hele leven met al het goede daarin kwam mij eigenlijk altijd aanwaaien. Zonder echt grote inspanningen te leveren of energie ergens in te steken behaalde ik meestal wel een resultaat waarmee ik tevreden was. Met de geboorte van mijn eerste zoon Nick, die helaas vlak voor de geboorte in de buik van mijn toenmalige vrouw Larissa overleed, ging alles ineens niet meer vanzelf en kreeg ik langzaam in de gaten dat ik eigenlijk altijd mijn kop in het zand stak voor emoties. Ik liep altijd weg voor tegenslagen en ik merkte dat het dat mij tegen begon te staan. Jarenlang zat ik met mijzelf in de knoei en mijn omgeving had dat in het begin niet echt heel goed in de gaten, omdat ik meester ben in het opzetten van maskers. Na mijn scheiding van Larissa rommelde ik wat aan op liefdesgebied. Toen ik een aantal jaren later toch weer een serieuze relatie kreeg ging het steeds slechter met het omgaan van die tegenslagen en werd ik een steeds minder leuk persoon. De mensen in mijn directe omgeving moesten het ontgelden. Fysiek agressief reageren heb ik zelden gedaan maar met woorden kon ik de raakste klappen uitdelen. Toen het op een gegeven moment zo erg werd dat ik de hele wereld de schuld gaf van mijn sores zat ik op de bodem van de put. Het werd tijd om met mijzelf aan de slag te gaan. En dat heb ik gedaan...

“Mensen die naar een psychiater of psycholoog gaan zijn ziek”, riep ik altijd. En nog steeds met die gedachte ging ik geheel vanuit mijzelf toch maar eens praten met een professional. Als het niet meteen had geklikt tussen de psycholoog en mij had ik nu waarschijnlijk nog steeds die gedachte gehad. Inmiddels weet ik wel beter en ben blij dat ik destijds gegaan ben. De psycholoog deed eigenlijk niks, maar hield enkel een spiegel voor die mij liet zien wie ik

was. En dit was niet de persoon die ik wilde zijn. Daar ben ik dus mee aan de slag gegaan. Van hem kreeg ik de tip om eens op te schrijven wat ik vond van bepaalde situaties waar ik tegenaan liep. Ik merkte dat het voor mij een enorme uitlaatklep begon te worden om dingen op te schrijven. En dan geheel op mijn eigen manier. Er kwam heel veel op papier te staan en niet heel dramatisch of serieus maar juist op een hele gekke manier met meestal wel een enorme vleug humor in de korte verhaaltjes die ik schreef. Soms alleen maar om de stilte in mij te verbreken en wat lol te trappen ging ik de verhaaltjes “posten” op eerst Hyves en daarna op FaceBook. Altijd gekke surrealistische verhaaltjes over dingen die ik die dag meemaakte op werk of thuis of waar dan ook. De voornaamste reden dat ik schrijf is dat ik het zelf leuk vind om te doen. Toch zit er ook een heel belangrijk psychologisch neveneffect aan het schrijven. Ik verwerk zo de minder leuke dingen die ik tegenkom en ben het dan ook kwijt in mijn bovenkamer. Ik hou niet van alleen maar klagen en er verder zelf niks aan doen. Klagen is sowieso een teken voor mij dat ik fout bezig ben. Ik probeer de laatste tijd dan ook om alles positief te benaderen en gaat er iets mis dan zoek ik eerst bij mijzelf wat ik anders had kunnen doen en zoveel mogelijk verplaatst ik me in een ander om te begrijpen waarom diegene zo handelde. Hierdoor accepteer je veel meer dingen zoals ze gaan en dat leeft een stuk relaxter...

Ik werk nu bijna 27 jaar bij de spoorwegen waarvan de laatste 14 jaar als machinist. Elke dag maak ik leuke en minder leuke dingen mee op en om het spoor. Ook op de vraag, die ik op elke verjaardag als ik andere mensen leer kennen krijg, of ik wel eens iemand heb aangereden moet

ik met al twee keer ja antwoorden. Gelukkig in mijn geval kozen deze twee mensen er zelf voor en gingen zij vrijwillig voor mijn trein staan. Maar met 130 km/h blijft niemand staan en hun plan was geslaagd. Mede door er over te praten met bijvoorbeeld collega's begint het verwerken van deze traumatische ervaring. En voor mij dus ook het schrijven er over. Vrij luchtig en soms met humor is voor mij de beste manier. Als je iemand in 100.000 stukjes rijdt is dat niet iets dat je zomaar kan vergeten.....Op deze personen kan ik ook niet kwaad worden. Het is eerder triest dat zij deze keuze hebben genomen omdat ze geen andere uitweg zagen. Het is voor de machinist, conducteur en alle andere betrokkenen geen pretje en ik keur het ook af dat ze op deze wijze een eind aan hun leven maken, maar toch kan ik niet echt kwaad op ze worden. Op het bewuste moment willen ze alleen nog maar vluchten van de pijn die ze ondergaan...

In het schrijven van hele korte verhaaltjes kreeg ik steeds meer plezier en elke dag plaatste ik er wel één of twee op Facebook. Ze gingen ook niet alleen over minder leuke dingen, maar juist ook over leuke dingen. Met een brede fantasie kwam er een heleboel onzin uit mijn digitale pen. De meeste van die hersenspinsels zijn enorm aangedikt of verdraaid en meestal is de logica of nut ervan ver te zoeken. Toch zijn ze ontstaan omdat ik iets meemaakte waardoor ik weer stof had voor een verhaaltje. Er is een hoop verloren gegaan maar er zijn er nog genoeg die ik bewaard heb om te delen. Tussen het rijden van twee treinen door of in mijn pauze of thuis of waar dan ook; als ik even tijd heb noteer ik wat op mijn telefoon of tablet of pc. Ik ben ook een tijd begonnen met een science fiction/fantasy boek te schrijven, maar ik ben daarmee gestopt omdat ik het idee had dat

ik niks nieuws te melden had en ik eigenlijk verhalen van schrijvers of regisseurs aan het combineren was. Misschien maak ik hem ooit af, maar op dit moment heb ik daar geen lol in. En lolmaken is toch wel één van de voornaamste bezigheden in mijn leven. Een dag niet gelachen is een dag niet geleefd. Al die kleine verhaaltjes of opmerkingen zal ik met jullie delen.

YEEHAA donderdag met mijn zoon mannendag. En wat gaan echte mannen doen? Echte mannen (niet verwarren met de macho vechtlustige types, want dat zijn meestal onzekere mietjes) doen wat kleine kinderen doen. Al die leuke dingen van vroeger zouden niet meer mogen omdat we nu volwassen zijn en ons zo moeten gedragen. Volwassen zijn is helemaal niet leuk en geeft zorgen en beperkt je in jezelf zijn. Kleine jongetjes vinden het leuk om met robots te spelen. Op een bepaalde leeftijd maken de robots plaats voor vrouwen. En om vroeger niet te vergeten gaan we dan zo af en toe naar een heerlijke fantasierijke film waarin we even weggaan van de werkelijkheid (hoewel mijn overtuiging is dat die fantasie bereikbaarder is dan menigeen durft te vermoeden). Natuurlijk eerst langs de Burger King en dan naar *Pacific rim* in de Pathé Arena. Ik kijk er nu al naar uit. Dat wordt 6 nachten niet slapen, want ik ben nu al zenuwachtig. Fijne avond allemaal. Kus van Dre

*

Volgens mij is er één of andere atmosferische storing die horlogebatterijen lam legt. Want bij elk station dat ik binnen rijd, staan er een hoop mensen boos op hun horloge te tikken..... Fijne dag allemaal. Kus van Dre

*

Er bevloog mij vanochtend een vleug van surrealisme en absurditeit toen ik mijn eerste treintje reed naar hoofddorp. Ik trok de vergelijking met een scène uit *The silence of the lambs*, waarin Hannibal Lector genietend van klassieke muziek relaxed zijn ding deed, terwijl om hem heen iedereen

in grote paniek was om deze geniale maniak te arresteren. Ik reed een sprinter 3 genietend van Antonio Vivaldi's *I quattro stagioni* terwijl buiten de regen in alle hevigheid losbarstte. Er zaten zeker al 10.000 mensen in mijn hele 3tje en elk station kwamen er minstens zoveel bij. Te schandalig voor woorden deze situatie en ik zou mij als NS'er moeten schamen dat ik met te kort materieel rondreed.... Maar ik genoot intens van mijn eigen ding...de ruimte, de klassieke muziek, de warmte, het heerlijke gevoel. Het leed van de "sardientjes" achter mij deed me weinig. Op dat moment beseftte ik dat zelfs ik een wereldleider of soortgelijke wrede functie zou kunnen bekleden waarbij ik schijt zou hebben aan de gerieven van de achterban. In elk mens schuilt een wreed monster en in elk monster schuilt een liefdevol mens. Weer genoeg om over na te denken dus... *De vier jaargetijden* heb ik heerlijk van genoten. Nu is het tijd voor Rammstein... *drin draus, buck dich*. Fijne dag allemaal. Kus van Dré

*

Gisterenavond had ik werkoverleg met God, Allah, Boeddha, Krishna, Jahweh, Jomanda en nog een handjevol gezellige mafkezen over de mens en hun problematiek op aarde. Het eerste half uur hebben we blauw gelegen van het lachen. De rest van de avond met zijn allen spelletjes gedaan met de nodige drank en drugs. Life is good. Fijne dag allemaal. Kus van Dré.

*

Oorzaak: Doordat ik de wekker ritueel heb vermoord vanochtend ging hij niet voor een tweede keer alarmeren.

Gevolg: te laat uit bed en dus geen tijd om brood te smeren.
Oorzaak: Van alleen een heel pak Bastognekoeken kan ik niet een hele dienst leven. Om kwart voor elf dus maar even wat gezonds halen. Gevolg: een WHOPPER (sla en tomaat!!!). Vette kus van Dré

*

Eén van mijn lieve zussen zei het vorige week ook al een keer. Sommige ouders verdienen dat predicaat helemaal niet. Vooropgesteld dat als ik alleen ben en er zijn geen kinderen in de buurt, ik in de top vijf sta van Nederlands grootste onverlaten. Ik rijd rustig 180 op de stoep met een motor. Ik loop en fiets door rood. Ik steek zelden mijn hand uit en zit vaak achterstevoren op de fiets. Maar als er kleine kids in de buurt zijn die gedrag van volwassenen graag kopiëren probeer ik het goede voorbeeld te geven. Ik fiets net naar huis en kom net als een vader met dochtertje voor haaiantanden te staan. Zowel ik als de vader en ook het kleine meisje blijven keurig wachten tot het veilig genoeg is om over te steken, dacht ik!! Gaat die eikel ineens oversteken tussen de auto's door....zijn dochter (neem ik aan) twijfelde. De vader schreeuwen tegen het kind dat ze snel moest oversteken. Het meisje gaf gehoor aan het bevel en tot mijn grote schrik naderde heel snel een auto. Gelukkig anticipeerde de man in de auto heel goed en kwam met gierende remmen en piepende banden 2cm voor het grietje tot stilstand. Pff niet goed voor mijn hart dit. Ik hoop dat de vader wat geleerd heeft en voortaan de verantwoordelijkheid wat serieuzer neemt.....

Wat betreft dat ik jullie niet eerder lastig zou vallen dan maandag met mijn gewauwel doe ik nu speciaal om vlekken

in nekken te voorkomen omdat ik me nu wel ineens aan een afspraak zou houden!!! Fijn weekend allemaal. Kus van Dré

*

Het is geven en nemen in het leven. Je geeft 2,5 uur eerder thuis op maar krijgt een slag sleutelen naar Amersfoort Vathorst terug. Je geeft een lelijke kerel nauwelijks de tijd om in te stappen, maar je neemt volop de tijd om een bloedmooie Turkse dame bij jou de cabine in te laten stappen, omdat alle deuren al gesloten waren. Ik kreeg een middelvinger en een lieve glimlach, ik gaf twee keer een knipoog terug. Het is geven en nemen in het leven. Ik corrupt en discriminerend?! Hooguit oneerlijk en selectief. Fijne avond allemaal. Kus van Dré.

*

Vanaf half tien vanochtend cross ik het land door met minimaal 7 rijtuigen. Helaas nu met 4 midden in de spits. Welkom in de “sardientjes-express”. Gelukkig heb ik meer levens dan een kat, want als blikken konden doden was ik vandaag een paar honderd keer vermoord. Blijven lachen Dré, blijven lachen. Zet die film *Falling down* van je af! Fijne avond allemaal. Een benauwde kus van Dré.

*

En zo komt aan deze zwaar bevochten dienst ook weer een einde. Ik heb de zon gezien. Ik heb de bliksem gezien. Ik heb een wolkbreuk getrotseerd. Ik heb gelachen. Ik heb gehuild (van het lachen). Ik heb alleen maar gewerkt met profs. Aan

het begin van mijn dienst zag ik mooie collega's, aan het eind zag ik twee lelijke collega's (het gaat om de binnenkant Richard haha). Kortom weer een hoop gezien. En dat kan iedereen, no mather what you do.... Als je het maar wil zien. Kus van Dré.

*

Omdat ik voor 7 nachten het voorrecht heb om op het station rond te dolen, probeer ik altijd het slaapritme (dat er bij mij totaal niet is) aan te passen. Vannacht ben ik dus zo lang mogelijk wakker gebleven. Ik lag wel naast mijn schatje, maar met één van de Ibiza dance mixen op de koptelefoon, hevig schuddend op de maat van de muziek. Althans voor mijn gevoel dan. Het zou niet de eerste keer zijn dat iemand 112 belt vanwege een epileptische aanval terwijl ik dan gewoon aan het dansen ben. En volgens Anja maak ik precies dezelfde bewegingen als ik in diepe slaap ben. Tijdens die "dans moves" ben ik dan ook heel actief op Facebook. De ene na de andere hersenspinsel vliegt het toetsenbord over en wordt gepost bij dees of geen. Al 47 jaar vraag ik mij af wat nou mijn talent is. Want ik ben er van overtuigd dat elk mens er één heeft. Alles heeft een reden en niets gebeurt voor niets. Ik begin sterk het vermoeden te krijgen dat mijn talent "het niet kunnen vinden van mijn talent" is. Ik denk dat ik maar moet stoppen met zoeken. Want wat wil ik nu nog meer in dit leven? Eigenlijk helemaal niets. Als alles blijft zoals het nu is en ik het gevoel dat ik nu heb altijd kan vasthouden, teken ik direct. Mijn streven naar totale verlichting begint vruchten af te werpen. Want ik heb geen haast, ik weet wel beter. Fijne dag allemaal. Kus van Dré.

Er was ooit een reclamefilmpje van de marine. Dat als je leven voorbij was en aan je voorbij flitst je er maar beter voor kon zorgen dat het interessant was. Als bij mij dat punt is aangekomen, heb ik minstens 47 jaar nodig om dat filmpje te bekijken. Het is dan ook een heerlijk vooruitzicht dat aan het eind van de rit ik alles afsluit met de beste film aller tijden. Als ik slaap bekijk ik wel eens vast een van de vele trailers voor deze film. Elke keer weer genieten is dat. Ik kan mij niet altijd alles meer herinneren, maar 1 ding is elke ontwakening hetzelfde; Ik ben het eerste half uur gebroken van de spierpijn in mijn hele lijf. Wat een megaultieme super film zal het worden zeg... Fijne dag allemaal. Kus van Dré.

*

Voor sommigen klinkt het misschien vreemd en dat is jammer.... Gisteren hebben we de verjaardag van mijn zoon Barry gevierd bij hem thuis. Ik ben nu 9 jaar gescheiden, maar kom nog steeds graag bij mijn ex-schoonfamilie over de vloer. Het voelt voor mij als echte directe familie. Zoals zij mij en Anja het gevoel geven dat we thuis zijn vind ik geweldig. Ook Larissa en Ruud geven ons dit gevoel. Als je dat kunt en doet dan ben je een mooi mens... Ik houd van mooie mensen. Geen gekkigheid dit keer maar wel iets dat ik ff kwijt wilde. Fijne zondag allemaal. Kus van Dré.

*

Vanavond gaat het gebeuren... Wat geen enkel ander elftal voor elkaar kreeg afgelopen jaar (met de bekerronde zijn ze gestand via penalty's) zullen de ouders van de meiden van

Blokkers MD1 vanavond even fiksen. De eerste nederlaag van de kampioenen is aanstaande. Wat de meiden niet weten is dat de ouders op trainingskamp zijn geweest en dat zal straks zijn vruchten afwerpen. Slidings, omhalen á la Klaus Fischer, kopballen als van Gullit, en zelfs het spugen zoals Rijkaard tegen Foller, is veelvuldig geoefend. Bloed, zweet en tranen zullen vloeien....maar niet bij de ouders. Scheenbeschermers om en de noppen van de kicksen geslepen. We zijn er klaar voor girls ! Fijne avond allemaal. Kus van Dré.

*

13 juni 2013

Te koop. Dochter in ruil voor roze koek. Ze komt haar afspraak niet na. Ze dolt haar vader op het voetbalveld. Schaamteloos getackeld. Ze kan heel goed voetballen. Dat wel...

*

15 juni

Oh ja. Dat was ook zo. De tweede dag is de spierpijn veel en veel erger. Leuk joh dat sporten. Maar dat mag de pret niet drukken want mijn dienst zit er al weer bijna op. Alleen jammer dat ik geen pauze heb kunnen genieten. Ik had het hele half uur nodig om van spoor 4b naar 11a te komen. Fijne dag allemaal. Kus van Dré.

15 juni

Iedereen die mij de afgelopen jaren een beetje heeft gevolgd, weet dat ik terug ben geklommen uit een gigantische dip waar ik overigens door eigen schuld in terecht ben gekomen. Nog steeds heb ik te maken met de gevolgen die mijn dagelijkse vlagen van verstandsverbijstering toen veroorzaakten. Maar ondanks dat zijn de mensen die echt van mij hielden bij me gebleven en hebben me nooit laten vallen. En ondanks de minder prettig persoon die ik toen zeker was kwam er toch een hele lieve, leuke, gekke vrouw op mijn pad, die bijna 10 maanden later nog net zo is als de dag dat ik haar ontmoette, een topwif dus. Naast Anja heb ik de twee liefste kids die een vader zich maar kan wensen. Ik heb veel geleerd over mijzelf en over anderen (wat er eigenlijk totaal niet toe doet want ik ben zelf verantwoordelijk voor elke actie die ik doe). Ik heb een leuke lieve familie om mij heen en idem dito vriendenkring. Ik houd van mijn baan en heb de tofste collegae die men maar kan wensen. Ik heb geen rooie cent, maar voel me al maanden de rijkste man op aarde. Ik weet echt niet waar ik dit aan verdiend heb, want zo tof ben ik niet altijd. Ik toon het niet altijd, maar waardeer al het goede wat mij overkomt enorm. Eén ding heb ik geleerd afgelopen jaren. Dat alles draait om liefde en dat uit zich in geluk. Ik klets dit keer niet uit mijn nek als ik zeg dat ik één van de gelukkigste mensen ben. Zo nu en dan heb ik zo'n bui als nu en dan moet ik het even kwijt. Misschien word ik uitgelachen of bespot om wat ik nu schrijf maar daar sta ik inmiddels ver boven, want ik ben vrijer dan menig ander ooit zal zijn. Een hele lieve kus van Dré.

Toen ik 25 jaar geleden een van de eersten was met een gsm en in een Porsche, een Mercedes, Calibra en Crx reed betitelde men mij als crimineel. Nu rijden zeker 7 collega's in mooie Mercedesen en ik op een gekregen fiets. Ik ben benieuwd wie nu als de crimineel wordt betiteld haha. Fijne dag allemaal. Kus van Dré

*

Een doorgewinterde nachtbraker als ik heeft aan 1 nacht in de week slapen genoeg. In die nacht beleef ik wel 30 avonturenfilms. Ik bevecht altijd het kwaad. Het kwaad toont zich meestal in de vorm van vuurspuwende draken, de duivel haarzelf, monsters uit de hel, kabouters die lelijk doen tegen elfjes en mijn favoriet: Feyenoorders. Ik zegevier altijd, want ik keer immers altijd veilig en wel terug naar deze dimensie waarin jullie ook aanwezig zijn. Een enkele keer houdt de vijand mij in zijn greep en moet ik alle krachten bundelen om mij uit die greep te bevrijden. Vaak is dit het moment dat ik word teruggetrokken naar de werkelijkheid. Nog vol in gevecht ontwaak ik dan in de armen van Anja, die zich een enkele seconde voelt aangevallen door mij. Gelukkig kent Anja mij en mijn dromen door en door en is ze zo'n moment gewend en raakt niet in paniek. Als compensatie neem ik volgende keer mijn reisgenoot Pegasus mee naar deze wereld en laat ik Anja meevliegen op zijn rug. De vrijheid die ik voel zal zij dan ook voelen.... Fijne zondag allemaal. Kus van Dré.